

rep.nr.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN 24 juli 2013

1° KAMER

KORT GEDINGEN - andere
tegensprekelijk
definitief

In de zaak:

1. **S. S.**, wonende te X,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. LEFEBVRE Paul & mr. DRAYE Maarten,
advocaten te 1050 BRUSSEL, Louizalaan, 480/9

Tegen:

1. **C. NV (voorheen L.)**, met maatschappelijke zetel te X,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VAN HYFTE Bart, advocaat te 1060
BRUSSEL, Gulden Vlieslaan 77

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de beschikking in kortgeding, uitgesproken op tegenspraak op 22-10-2012 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 22e kamer (A.R. 11/16230/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 20 december 2012,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 30 april 2013,

- de conclusies en syntheseconclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 15 maart 2013 en 15 mei 2013,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 7 juni 2013, waarna de debatten werden gesloten en de zaak werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie voor schriftelijk advies.

- gelet op het schriftelijk advies van de heer Jean Jacques Andre, Advocaat – Generaal, neergelegd ter griffie op 11 juni 2013.
- Gelet op de repliek van appellante partij ontvangen ter griffie op 28 juni 2013.

Waarna de zaak van rechtswege in beraad werd genomen en de uitspraak werd gesteld op heden.

*

FEITEN EN RECHTSPLEGING

De heer S. S. had het plan opgevat om samen met de heer P. I., diens echtgenote, I. F., zijn zus S. S. en de heer E. V. een zelfstandig bankagentschap te gaan uitbaten te X.

Hijzelf en de heer I. zouden daarbij als zaakvoerders-directeurs van het agent-schap optreden.

Het plan werd met verschillende banken besproken en er werd eveneens contact opgenomen met het L., intussen C. NV.

Het project werd aanvankelijk zeer positief onthaald, zodat verdere stappen werden gezet voor de verdere uitwerking ervan.

De door L. gevraagde documenten werden bezorgd evenals het financieel plan.

Op 29-8-2010 werd een principeovereenkomst ondertekend door de directie van de L. en op 8-9-2010 door de heer S. S. en de heer I., zowel in persoonlijke naam als in naam van de vennootschap die ze zouden gaan oprichten.

In die overeenkomst werden bepaalde afspraken gemaakt in de finale aanloop naar de oprichting van het bankagentschap o.m.;

- Het operationeel maken van een agentschap aan de X te X.
- De aanwerving van arbeidskrachten.
- De door de L. toegezegde inkomenssteun vanaf de ontvangst van het CBFA-nummer en de operationele opstart.
- Een tussenkomst van L. ten belope van 10.000 euro in de werkingkosten.
- Een promotie- en publiciteitsbudget.

De principeovereenkomst en het Businessplan zouden later *“integraal deel gaan uitmaken van de handelsagentuurovereenkomst vanaf zijn ondertekening door de toekomstige agent die dan de hoedanigheid van Agent zal verwerven”*.

Op 4-11-2010 werd de BVBA BK, later gewijzigd in BVBA B opgericht om de bankactiviteiten uit te voeren met o.m. de heer S. S. en de heer I. als vennoten.

De statuten van de vennootschap werden voorgelegd aan de L. en door haar goedgekeurd.

De opening van het agentschap was voorzien voor 1-9-2011 en met het oog daarop werden voorbereidingen getroffen o.m. het huren van een pand waarvoor bij L. om een bankgarantie werd verzocht en het uitvoeren van een aantal werken daaraan.

Op 12-4-2012 kregen de heer S. S. en de heer I. bericht van de heer L., verantwoordelijke bij L. dat de nodige licenties (CBFA/FSMA) voor B. en haar zaakvoerders in orde waren, zodat ze als bankagent konden optreden.

Op 29-6-2011 ondertekenden de heer S. S. en de heer I. de handels-agentuurovereenkomst in aanwezigheid van de heren L V d M, L V en W V A van L. De heer L. V nam die vervolgens mee ter ondertekening door het directiecomité van L..

Op 29-6-2011 ontving de heer S. S. van de heer L. de nodige documenten tot volmacht en leningmandataris voor mevr. S. en mevr. F.

Als gevolg van de fusie tussen L. en C. had er een wijziging plaats aan het hoofd van de commerciële directie waarbij de heer L. V d V werd vervangen door de heer P. V (die overkwam van C.)

Op basis van informatie die L. via de database G. had bekomen werd de heer S. S. ondervraagd over zijn betrokkenheid bij bepaalde vennootschappen die failliet waren verklaard.

De heer S. S. liet opmerken dat het faillissement dateerde van 21 maanden na zijn vertrek uit de vennootschap en hem daarvoor geen enkele verantwoordelijkheid trof.

De heer S. S. stelde vast dat de informatie op G. waarvan hij daarvoor geen kennis had onvolledig was en liet die corrigeren.

Tijdens een gesprek op de zetel gaf hij alle nodige inlichtingen. Volgens hem kwam tijdens die gesprekken eveneens zijn Iraanse achtergrond ter sprake.

Op 5-8-2011 werd de heer S. S. ontboden door de heer L. V D M, branchmanager bij L. , voor een gesprek om hem *“persoonlijk het definitief standpunt van onze directie mee te delen in het kader van uw kandidatuur zodat het dossier verder gefinaliseerd kan worden.”*

Tijdens dat gesprek werd hem officieus meegedeeld dat de bank “zijn kandidatuur” niet zou weerhouden omdat er zwaar getild werd aan de informatie beschikbaar op “G.” meer bepaald “zijn betrokkenheid bij faillissementen.

Op 10-8-2011 maande de heer S. S. aan tot uitvoering van de principeovereenkomst en nogmaals bij brief van zijn raadsman van 12-8-2011 waarin nogmaals werd benadrukt dat hij geen enkel rol had in het faillissement daterend van 21 maanden na zijn vertrek uit de vennootschap en hij over alle nodige licenties van de CBFA/FSMA beschikte. Het aangepaste G. rapport werd meegestuurd en de relevante uittreksels uit het Belgisch Staatsblad.

Nadien werd nog het officieel schrijven van Curator V.P. nagestuurd die bevestigde dat de heer S. S. op geen enkele manier was betrokken bij het faillissement van de vennootschappen van de S Taxi Groep.

Op 26-8-2011, deelde de L. voor het eerst via haar raadsman officieel haar standpunt mee dat luidde dat zij *“niet meer beschikte over het absolute en noodzakelijke vertrouwen in de heer S. S.”* en dat zij zich dan ook genoodzaakt zag de principeovereenkomst tegenover de heer S. S. en ten aanzien van de BVBA B op te zeggen in de mate de heer S. S. in deze vennootschap aandeelhouder en zaakvoerder was.

Zij wees er uitdrukkelijk op dat de principeovereenkomst niet werd opgezegd t.a.v. de heer I., in wie zij nog wel het noodzakelijke vertrouwen had.

Aangezien een minnelijke schikking niet mogelijk bleek en ten einde een daadwerkelijk faillissement op zijn naam te vermijden, heeft de heer S. S. ontslag genomen uit de BVBA B en zijn aandelen verkocht aan de heer I., wat gebeurde bij bijzondere algemene vergadering van 17-10-2011.

Het agentschap te X is vervolgens geopend o.l.v. de heer I..

De heer S. S. is de mening toegedaan dat de plotse ommezwaai in de houding van de L. ten aanzien van hem verband houdt met zijn Iraanse achtergrond en wijst erop dat geïntimeerde nog steeds in gebreke blijft preciese bezwaren tegen hem te formuleren.

Met een ter griffie van de arbeidsrechtbank op 8-12-2011 neergelegd verzoekschrift, stelde de heer S. S. een vordering in voor de Voorzitter van de arbeidsrecht-bank te Brussel op basis van de anti-racismewet van 10.5.2007.

Hij vorderde daarin:

Gedaagde te veroordelen tot betaling aan verzoeker van:

- *een schadevergoeding provisioneel begroot op 6 maanden loon ten belope van 30.000 euro en gerechtelijke intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling.*
- *voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde van de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen*
- *de openbaarmaking te bevelen van huidig vonnis op kosten van gedaagde in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van de heer S. S. te anonimiseren*

....

Bij een op 16-5-2012 ter griffie neergelegde aanvullende conclusie vorderde hij “de huidige vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren en bijgevolg verweerder te veroordelen tot betaling van een forfaitaire sanctie aan verzoeker van:

- **in hoofddorde** 6 maanden loon ten bedrage van 30.000 euro en gerechtelijke moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- **in ondergeschikte orde** de betaling van 3 maanden loon ten bedrage van 15.000 euro en gerechtelijke moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- **In beide gevallen** hem uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen;

- de openbaarmaking te bevelen van huidig vonnis op kosten van gedaagde in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van de heer S. S. te anonimiseren

- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad

De L. vorderde dat de Voorzitter zich onbevoegd zou verklaren om kennis te nemen van het geding en stelde een tegenvordering in die ertoe strekte de heer S. S. te horen veroordelen tot betaling van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding, ex aequo et bono geraamd op 15.000 euro meer de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

Bij op 31-8-2012 ter griffie neergelegde conclusie, na het advies van het openbaar ministerie paste de heer S. S. zijn vordering aan door eraan toe te voegen:

“huidige vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren en meer bepaald, voor recht te zeggen dat de onzijdige en eenzijdige beslissing tot stopzetting door L. van de samenwerking met verzoeker gebeurde op basis van diens Iraanse afstamming, hetgeen een krachtens art 12 Antiracismewet verboden vorm van directe discriminatie is en hiervan de staking te bevelen ...”

Met de bestreden beschikking oordeelde de Voorzitter van de arbeidsrechtbank dat de vordering van de heer S. S. tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding op basis van art 18§2 van de antiracismewet, buiten de hypothese van de vordering tot staking niet tot de bevoegdheid van de Voorzitter behoorde en verzond deze naar de 23^e kamer van de arbeidsrechtbank voor behandeling ten gronde.

Zij verwees daarbij naar art 587, bis 3° Gerechtelijk Wetboek waarin wordt bepaald dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank uitspraak doet over de vorderingen tot staking krachtens art 18 van de wet van 30-7-1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Zij overwoog dat de vordering tot betaling van een schadevergoeding a fortiori slechts een accessoir karakter had en de bevoegdheid van de voorzitter onmiskenbaar geënt was op de vordering tot staking en art 18§4 de procedure zoals in kortgeding uitdrukkelijk reserveerde voor de procedure die steunde op §1 dat het verzoek tot staking betreft gekoppeld aan het verzoek tot vaststelling van de overtreding van de bepalingen van de antiracismewet.

Zij stelde vast dat uit de bijzondere bepalingen in art 18 van die wet die o.m. voorzien in een afwijking op art 4 van het wetboek van strafvordering, de bevoegdheid van de

Voorzitter zoals in kortgeding inzake de stakingsvordering strict dient te worden geïnterpreteerd.

Zij overwoog dat de aangevoerde discriminatie zich situeerde in het selectieproces en de toegang tot de arbeidsmarkt en bijgevolg kaderde in arbeidsbetrekkingen zoals beschreven in art 5§1,5° van de antiracismewet en van de Europese richtlijn 2000/43 van 29-6-2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming, waarvan de antiracismewet de uitvoering was, zodat de materie wel degelijk tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoorde.

VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

De heer S. S. is het niet eens met de uitspraak van de arbeidsrechtbank. Hij verzoekt het hof deze te hervormen, te oordelen dat zijn vordering een stakingsvordering is in de zin van de Antiracismewet en bijgevolg, zich bevoegd te verklaren om zetelend in kortgeding kennis te nemen van de vordering;

Bijgevolg de vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren, meer bepaald voor recht te zeggen dat de ontijdig en eenzijdige beslissing tot stopzetting door L. van de samenwerking met de heer S. S. gebeurde op basis van zijn Iraanse afstamming, wat een krachtens art 12 antiracismewet verboden vorm van directe discriminatie uitmaakt, hiervan de staking te bevelen en bijgevolg L. te veroordelen hem een forfaitaire sanctie te betalen;

- **in hoofdorde** geïntimeerde te veroordelen tot een forfaitaire sanctie van 6 maanden loon ten bedrage van 30.000 euro en gerechtelijke moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dat van volledige betaling;
- **in ondergeschikte orde** geïntimeerde te veroordelen tot een forfaitaire sanctie van 3 maanden loon ten bedrage van 15.000 euro en gerechtelijke moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dat van volledige betaling;
- **In beide gevallen** hem uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen
- **de openbaarmaking te bevelen van het arrest op kosten van geïntimeerde in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van de heer S. S. te anonimiseren**

Geïntimeerde vordert het hoger beroep niet toelaatbaar te verklaren op grond van de art 1050, 2de lid en 1055 Gerechtelijk Wetboek.

In ondergeschikte orde te zeggen voor recht dat de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank en het Arbeidshof in graad van beroep, zetelend zoals in kortgeding onbevoegd zijn om kennis te nemen van de vorderingen.

In nog meer ondergeschikte orde, de oorspronkelijke vordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren

De tegenvordering ontvankelijk en gegrond te verklaren

Derhalve de heer S. S. te veroordelen haar een schadevergoeding te betalen wegens tergend en roekeloos geding, ex aequo et bono geraamd op 15.000 euro en de gerechtelijke intresten evenals tot de kosten van het geding.

BEOORDELING**I. ONTVANKELIJKHEID**

Geïntimeerde werpt de niet ontvankelijkheid op van het hoger beroep, zich steunend op de bepaling van art 1050, 2de alinea Gerechtelijk Wetboek dat tegen een beslissing inzake de bevoegdheid slechts hoger beroep kan worden ingesteld samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis.

De heer S. S. brengt daartegen in dat de uitspraak van de Voorzitter minstens een gemengde uitspraak betreft daar de Voorzitter tevens zijn vordering heeft geherkwalificeerd, volgens hem op een foutieve wijze en aldus definitief uitspraak heeft gedaan over een geschilpunt tussen partijen en zijn rechtsmacht betreffende dit geschilpunt volledig heeft uitgeput zodat het vonnis op dat punt een eindvonnis is waartegen hoger beroep open staat op grond van art 1050 al 1 Gerechtelijk Wetboek.

De heer S. S. betoogt dat hij van meet af aan wel degelijk een stakings-vordering heeft ingesteld op grond van art 18§1 antiracismewet daar zijn vordering in de eerste plaats beoogde een verboden discriminatie te horen vaststellen op grond van zijn afstamming en pas in de tweede plaats de toekenning van een forfaitaire schadevergoeding en de publicatie van het vonnis.

Die vordering werd in zijn conclusies in eerste aanleg nogmaals verduidelijkt, zo stelt hij, zodat de Voorzitter van de arbeidsrechtbank volgens hem ten onrechte heeft geoordeeld dat hij pas na neerlegging van het advies van de arbeidsauditeur een vordering tot staking heeft ingesteld.

De heer S. S. benadrukt dat uit de voorbereidende werken bij de antidiscriminatiewetten van 10-5-2007 kan worden afgeleid dat de wetgever met de invoering van art 18§1 antiracismewet, de bedoeling had een afzonderlijke procedure in te voeren, onderscheiden van de “gewone” (gemeenrechtelijke) procedure nl. het bieden van een snelle en efficiënte mogelijkheid om een discriminatie aan te geven en daarbij kans te maken op een reële schadevergoeding onder de vorm van een forfaitaire schadevergoeding.

De heer S. S. onderlijnt bovendien dat art 1050 Gerechtelijk Wetboek als principe voorop stelt dat in alle zaken hoger beroep kan worden ingesteld zodra het vonnis is uitgesproken, zelfs al is dit een beslissing alvorens recht te doen of een verstekvonnis zodat de uitzonderingen daarop, zoals deze van art 1050 al.2 wat de beslissingen over de bevoegdheid betreft, beperkend moeten worden uitgelegd.

De door de heer S. S. opgeworpen betwisting betreft de materiële bevoegdheid van de Voorzitter van de arbeidsrechtbank dan wel deze van de arbeidsrechtbank in haar normale samenstelling om van het geschil kennis te nemen en niet een incident van verdeling als bedoeld in art 88 Gerechtelijk Wetboek, op basis van het reglement van de arbeidsrechtbank.

De wettelijke regels met betrekking tot de ontvankelijkheid van het hoger beroep in burgerlijke zaken betreft de openbare orde. (Cass. 13-12-1991, www.cass.be)

Het algemeen principe van art 1050 Gerechtelijk Wetboek luidt dat in alle zaken hoger beroep kan worden ingesteld. Art 1050 al. 2 formuleert daarop een uitzondering voor de vonnissen betreffende de bevoegdheid waartegen slechts beroep kan worden ingesteld samen met het eindvonnis.

Art 1055 bepaalt : “Tegen ieder vonnis alvorens recht te doen of tegen ieder vonnis inzake bevoegdheid, zelfs als i het zonder voorbehoud ten uitvoer gelegd kan hoger beroep worden ingesteld tegelijkertijd als tegen het eindvonnis.”

De wetgever beoogde met de uitschakeling van de mogelijkheid om onmiddellijk hoger beroep in te stellen tegen vonnissen aangaande de bevoegdheid door de invoering van art 1050 2de lid Gerechtelijke Wetboek, dilatoire manoeuvres te verhinderen.

Onder “het eindvonnis” moet worden begrepen een vonnis waarmee de rechter zijn rechtsmacht over het gehele geschil heeft uitgeput, en niet een vonnis waarmee de rechter zijn rechtsmacht over een geschilpunt heeft uitgeput. (K. Broeckx, het recht op hoger beroep en het principe van de dubbele aanleg, Maklu 1995, p 162-163). Dit kan worden afgeleid uit de gebruikte bewoordingen : “het eindvonnis” en uit de voorbereidende werken. (Verslag Arts, gedr.st.Senaat, B.Z. 1991-92, nr. 301-2, 43) Bevat een vonnis een beslissing over de bevoegdheid en een beslissing over een of ander geschilpunt, dan is enkel beroep mogelijk tegen die eindbeslissing. (K.Broeckx o.c. 164)

In een arrest van 13-2-2003 oordeelde het Hof van Cassatie dat uit de wetgeschiedenis van de wet van 3-8-1992 waarbij art 1050, 2de lid in het Gerechtelijk Wetboek werd ingevoegd bleek dat een eindvonnis in de zin van die wetsbepaling een vonnis is inzake de ontvankelijkheid of de gegrondheid, uitgesproken door de rechter die zich bevoegd heeft verklaard dan wel door de als bevoegd aangewezen rechter en dat daaruit volgde dat niet onmiddellijk beroep open stond tegen het vonnis waarbij de geëdieerde rechter zich bevoegd of onbevoegd verklaart en slechts mogelijk is nadat de rechter die zich bevoegd heeft verklaard of de als bevoegd aangewezen rechter een eindvonnis heeft gewezen over de ontvankelijkheid of de gegrondheid.

(www.cass.be)

K. B. onderlijnt dat deze interpretatie het voordeel heeft dat de integrale behandeling van de zaak ten gronde in eerste aanleg erdoor wordt bevorderd en bijgevolg ook de dubbele aanleg betreffende alle aspecten van het geschil in de hand wordt gewerkt.

In de mate de heer S. S. stelt dat de Voorzitter zijn vordering herkwalficeerde, moet worden vastgesteld dat dit gebeurde binnen de beoordeling van de bevoegdheid.

De heer S. S. betoogt dat wanneer hem de mogelijkheid tot hoger beroep wordt ontzegd met betrekking tot de foutieve herkwalficatie van zijn vordering in een vordering tot schadevergoeding, daar waar het volgens hem een vordering tot staking betreft, hij het voordeel verliest van een doeltreffende en efficiënte behandeling welke door de wetgever werd beoogd met de stakingsvordering. Hij meent dat dit zou ingaan tegen de richtlijn 2000/43EG van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming (rasrichtlijn) die het nemen van doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende sancties oplegt aan de lidstaten.

Aangezien de rechter een richtlijnconforme interpretatie van de wet moet geven, volgt daaruit volgens hem dat zijn hoger beroep tegen de bestreden beschikking toelaatbaar is.

De antiracismewet van 10-5-2007 beoogt de omzetting van de richtlijn 2000/43 van de raad van 29-6-2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming (art 1)

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk benadrukt dat de nationale rechter die kennis neemt van een geschil over een materie die binnen het toepassingsgebied valt van een richtlijn gehouden is zijn nationaal recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van deze richtlijn ten einde het met de richtlijn beoogde resultaat te bereiken. (H.v.J, 10-4-1984, Von Colson en Kamann zaak 14/83, jurispr. 1984, p 1891 r.o.26; H.v.J. Arrest Marleasing, 13-11-1990 zaak C 106-89 ro 8)

H.v.J. Arrest Mangold 22-11-2005 zaak C -144/04

Specifiek met betrekking tot het beginsel van niet discriminatie oordeelde het Hof van Justitie:

“De nationale rechter aan wie een geschil is voorgelegd waarbij het beginsel van non discriminatie (...) in het geding is, in het kader van zijn bevoegdheid de voor de justitiabelen uit het gemeenschapsrecht voortvloeiende rechtsbescherming te verzekeren hen de volle werking daarvan te waarborgen, waarbij hij elke eventueel strijdige bepaling van nationaal recht buiten toepassing moet laten (zie in die zin arresten H.v.J. Arrest Mangold 22-11-2005 zaak C -144/04 ro 77 ; H.v.J. 9-3-1978 Simmenthal C-106/77; jurispr pl 629, ro 21 en 5-3-1998 Sorlred C-347/96 Jurispr blz. I-937)

Daarom meent het hof het door de heer S. S. opgeworpen middel m.b.t. de niet conformiteit met de aangehaalde richtlijn te moeten onderzoeken.

Volgende bepalingen van de richtlijn 2000/43 zijn in dit verband relevant:

Art 7

De lidstaten zorgen ervoor dat gerechtelijke en/of administratieve procedures voor de handhaving van de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen beschikbaar zijn voor eenieder die zich benadeeld acht doordat het beginsel van gelijke behandeling niet jegens hem of haar is toegepast, zelfs na de beëindiging van de verhouding waarin die persoon zou zijn gediscrimineerd.

De lidstaten zorgen ervoor dat verenigingen, organisaties of ander rechtspersonen namens de eiser met diens toestemming elke gerechtelijke en of bestuursrechtelijke procedure voor de naleving van uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen kunnen instellen.

Art 14

De lidstaten stellen het stelsel van sancties die van toepassing zijn op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen vast en treffen alle maatregelen die nodig zijn om de toepassing van die sancties te waarborgen. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

Om zich te conformeren aan de verplichtingen van Europese richtlijnen heeft de wetgever :

- Voorzien in een specifieke procedure die afwijkt van de gewone regels van het gerechtelijk recht, door een stakingsvordering in te voeren.
- Voorzien in een versoepeling van de bewijslast.
- Instellingen en organisaties gemachtigd om in rechte op te treden onder voorwaarden die afwijken van de ontvankelijkheidsregels die door de rechtspraak zijn uitgewerkt op grond van art 17 en 18 van het gerechtelijk wetboek (Grondwettelijk Hof 17/2009 van 12-2-2009 ro B 14.5)
- Het slachtoffer de keuze te laten tussen een door de wet vastgestelde forfaitaire schadevergoeding of een schadevergoeding naar gemeen recht.

In het raam van de antiracismewet van 10-5-2007 kan de forfaitaire schadevergoeding worden bekomen in het raam van een “gewone” procedure of accessoir aan een vordering tot staking in het raam van een procedure als in kortgeding.

Het blijkt niet dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat elke vordering tot het bekomen van een forfaitaire schadevergoeding wegens een discriminatoire handeling in het raam van de antiracismewet via een procedure als in kortgeding zou kunnen worden ingeleid, ook buiten de hypothese van de vordering tot staking.

Uit de richtlijn kan niet worden afgeleid dat het voor de correcte omzetting ervan noodzakelijk zou zijn in alle gevallen te voorzien in dergelijke versnelde procedure.

Het hof stelt vast dat de mogelijkheid van de heer S. S. om een forfaitaire schadeloosstelling te bekomen door de bestreden beschikking niet wordt aangetast.

De mogelijkheid om een forfaitaire vergoeding te bekomen is hoe dan ook van aard de procedure sneller te laten verlopen en was een van de middelen waarmee de wetgever een doelmatige en daadwerkelijke rechtsbescherming heeft willen bieden aan een slachtoffer van discriminatie.

De heer S. S. verliest ingevolge de bestreden beschikking enkel de mogelijkheid om deze te bekomen via een procedure als in kort geding.

Zoals de naam aanduidt heeft de stakingsvordering essentieel een preventieve functie bedoeld om dreigende schade te stuiten (CUP Luik, les actions en cessation coörd. J.F. Van Drooghenbroeck met verwijzing naar Ch. Dalcq, “les actions comme en référé p 168)

De behandeling van een vordering tot staking in het raam van een procedure als in kortgeding, dringt zich op aangezien zij toelaat een eind te stellen aan een discriminerende praktijk die anders dreigt te blijven voortbestaan.

Uit de feiten zoals door partijen uiteengezet blijkt dat de handeling die de heer S. S. als discriminatoir aanwijst, nl. de weigering om de agentuurovereenkomst met hem aan te gaan wegens zijn Iraanse afstamming, is voltooid en de gevolgen ervan

definitief zijn. De heer S. S. stelde zelf dat hij het onmogelijk acht nog met geïntimeerde te contracteren.

Tijdens de wetsvoorbereiding stelde de minister dat de vordering tot staking ook mogelijk was t.a.v. vormen van discriminatie waaraan reeds een einde is gekomen, voor zover een gevaar voor herhaling bestaat;

Alleen wanneer een soortgelijk gevaar niet bestaat heeft de eiser niet het vereiste belang om de vordering in te stellen. ((parl st. 2006-2007, Doc 51-2720/009 p 44)

De heer S. S. heeft noch in het verzoekschrift waarmee het geding werd ingeleid, noch in zijn latere conclusies –voor zover ze tijdig werden neergelegd -gevorderd de staking te bevelen van de als discriminatoir beschouwde handeling of van de praktijk die er ten grondslag aan zou liggen.

Art 18§1 bepaalt dat de rechter “op verzoek van het slachtoffer van de discriminatie, van het Centrum of van een belangenvereniging”het bestaan vaststelt van de overtreding en de staking ervan beveelt.

Dit impliceert dat aan de rechter moet worden gevraagd de staking te bevelen. Het beschikkingsbeginsel vastgelegd in artikel 1138, 2° Ger. Wb, houdt in dat de rechter niet op eigen initiatief uitspraak mag doen over niet gevorderde zaken.(zie o.m. Cass. 28.9.2012, Cass.14.2.2011, Cass. 28.10.2011, Cass. 24.12.2009 , Cass.28.9.2009, Cass. 28.5.2009 (www.cass.be)

Het verzoek tot vaststelling van een discriminatoire handeling is niet specifiek voor een vordering tot staking. Deze vaststelling is eveneens vereist vooraleer een schadevergoeding kan worden toegekend. (parl st. 2006-2007, Doc 51-2720/009 p 119)

Het hof besluit dat de bestreden beschikking niet in aanvaring komt met de door de richtlijn opgelegde verplichting voor de lidstaten om te voorzien in een doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende sanctionering van de discriminatie, nu de heer S. S. bij de behandeling voor de arbeidsrechtbank ten gronde ten volle de mogelijkheid tot het bekomen van een forfaitaire schadevergoeding binnen een redelijke termijn behoudt, indien daadwerkelijk een discriminatoire handeling in strijd met de racismewet wordt vastgesteld.

De tegenvordering.

De tegenvordering die reeds voor de eerste rechter werd ingesteld heeft betrekking op misbruik van procesrecht door het instellen van de vordering als zodanig en niet wegens het instellen van hoger beroep tegen de bestreden beschikking.

Die vordering kan slecht onderzocht worden in het raam van de beoordeling van de zaak ten gronde.

OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Recht sprekend op tegenspraak;

Gelet op het gedeeltelijk eensluidend schriftelijk advies van de heer J.J.André, Advocaat – Generaal, neergelegd ter griffie op 11 juni 2013 en op de opmerkingen voor de heer S. S. neergelegd ter griffie op 28 juni 2013.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk in de mate het de toetsing van de conformiteit van de bestreden beschikking met de Europese richtlijn 2000/43 betreft, voor het overige niet ontvankelijk;

Zegt voor recht dat de bestreden beschikking de voorschriften van de richtlijn 2000/43 niet schendt.

Verzendt de zaak naar de 23^e kamer van de arbeidsrechtbank voor verdere behandeling ten gronde.

Legt de kosten van het hoger beroep ten laste van de heer S. S.

Vereffent de kosten zoals begroot door partijen.

Voor de appellante op:

- tot op heden niet begroot

Voor de geïntimeerde op:

- 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding

Aldus gewezen en ondertekend door de eerste kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Geertrui BALIS,	kamervoorzitter,
Georges JACOBS,	raadsheer in sociale zaken, werkgever
Paul MANS,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider

bijgestaan door :	
Dirk VAN DEN BROECKE,	griffier

Dirk VAN DEN BROECKE	Geertrui BALIS
----------------------	----------------

Georges JACOBS	Paul MANS
----------------	-----------

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van de eerste kamer van het Arbeidshof te Brussel op woensdag 24 juli 2013 door:

Geertrui BALIS, kamervoorzitter
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier .

Dirk VAN DEN BROECKE	Geertrui BALIS
----------------------	----------------